

## ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

**Esas No:1968/9**

**Karar No:1968/67**

**Karar tarihi:26/12/1968**

**Resmi Gazete tarih/sayı:10.7.1969/13245**

İstemde bulunan Mahkeme : İstanbul Asliye Altıncı Hukuk Hâkimliği.

İstemın konusu : 4947 sayılı Türkiye Emlâk Kredi Bankası Kanununun Bankaca bu kanun hükümlerine göre yapılacak kovuşturma işlemlerine karşı borçlu veya üçüncü kişilerce ileri sürülecek itiraz ve açılacak dâvaların bu işlemleri durduramayacağına ilişkin bulunan 21. maddesindeki hüküm Anayasa'nın 31. 12. ve 132. maddelerine aykırı bulunduğu yolundaki iddianın ciddî olduğu kanısına varıldığından sözü edilen maddenin iptaline karar verilmesidir.

OLAY:

Davacı, üçüncü kişinin borcu için kendisine ait taşınmaz malın dâvâlı Vakıflar Bankasına rehnedilmiş olduğunu, dâvâlı Bankanın bu taşınmaz malın paraya çevrilmesi için kovuşturmaya geçtiğini ve taşınmaz malın satışını istediğini, kovuşturmaya temel olan borç, ipotekli başka malların satışı sonunda ödenmiş olduğu için son yapılan kovuşturmanın haksız olduğunu ve ipotek kaydının hukukî dayanağının kalmadığını ileri sürerek ipotek kaydının silinmesine, satış günü çok yakın olduğundan icra kovuşturmasının tedbir yolu ile durdurulmasına karar verilmesini istemiştir. Mahkemece verilen ihtiyatî tedbir kararı ile kovuşturma durdurulmuş, buna karşı dâvâlı Banka kovuşturmanın 4947 sayılı Kanuna göre yapılmakta olduğunu, bu kanunun 21. maddesi hükmüncé bu türlü kovuşturmalarda ileri sürülecek itirazlarla açılacak dâvaların bu işlemleri durduramayacağını ortaya atarak tedbirin kaldırılmasını istemiştir. Bu savunma karşısında davacı vekili, 4947 sayılı Kanunun dâvâlı için bir ayrıcalık meydana getiren 21. maddesinin, yasa önündeki eşitlik ilkesine aykırı olduğundan Anayasa'nın 12. maddesine; borçlu durumunda olanların hak arama özgürlüğünü sınırlandırdığından Anayasa'nın 132. maddesine ve mahkemelerin yargı yetkisini daralttığından Anayasa'nın 132. maddesine aykırılığını ileri sürmüştür.

Mahkeme, şu gerekçelerle iddiayı ciddî görmüştür:

4947 sayılı Kanunun 21. maddesi, bu kanun hükümlerince yapılacak kovuşturmalara karşı dâva açıldığında tedbir kararı verilmesini yasak etmektedir. Bundan başka icra ve İflâs Kanununun 33. 71. 72. maddeleri gereğince borçluya tanınan haklar, sözü edilen 21. madde uyarınca dâvâlı Bankaya borçlu olanlara tanınmış değildir. Buna göre davacı bir takım haklarından yoksun bırakılmakta, onun hukukî durumunda ayırım gözetilmektedir.

İLK İNCELEME :

Anayasa Mahkemesi İctüzüğünün 15. maddesi uyarınca 26/3/1968 gününde yapılan ve Başkan İbrahim Senil Başkan Vekili Lutfi Ömerbaş, üye İhsan Kececioğlu, Salim Başol, Celâlettin Kuralmen, Hakkı Ketenoğlu, Fazıl Uluocak, Sait Koçak, Avni Givda, Muhittin Taylan, İhsan Ecemiş, Recai Seçkin, Halit ZARBUN, Ziya Önel ve Muhittin Gürün'ün katıldıkları ilk inceleme toplantısında:

1- Mahkememizce daha önce verilen karar gereği bu kez dâva dilekçesinin gönderilmesi ile yerine getirilmiş olmakla işın esasının İncelenmesine Üyelerden İhsan Kececioğlu, Salim Başol, Celâlettin Kuralmen, Avni Givda ve İhsan Ecemiş'in Asliye Mahkemesince 6219 sayılı Kanununun

**Esas No:1968/9**  
**Karar No:1968/67**

4947 sayılı Kanunun 21. maddesine gönderme yapan 11. maddesinin iptalinin istenmemesi ve işbu 11. madde ele alınmadıkça 21. madde üzerinde bir inceleme yapılmasının mümkün olmaması bakımından itirazın reddi gerektiği yolundaki karşı oylarıyla ve oyçokluğu ile,

2- İtirazın 6219 sayılı Kanunun 11. maddesinin 4947 sayılı Kanunun 21. maddesine gönderme yapan hükmü ile, gönderme yapılan 21. maddeyi dahi kapsadığına 1 sayılı bentte adları yazılı üyelerin karşı oyları ve oyçokluğu ile karar verilmiştir.

Yukarıda (olay) bölümünde açıklandığı üzere, Asliye Mahkemesindeki dâvada dâvâlı olan Banka, Emlâk Kredi Bankası olmayıp Türkiye Vakıflar Bankasıdır. 4947 sayılı Emlâk ve Kredi Bankası Kanununun 21. maddesinin Vakıflar Bankasının dâvâlı olduğu bu dâvada uygulama yeri bulması, ancak 6219 sayılı Vakıflar Bankası Kanununun "4947 sayılı Kanunun 15-26. maddelerindeki hükümler, bu banka muamelâtında da aynen tatbik olunur" hükmünü kapsayan 11. maddesi dolayısıyladır. Her ne kadar mahkeme, Anayasa Mahkemesine gönderme kararında sözü edilen 11. maddeyi anlamış ise de kendisinin 4947 sayılı kanunu uygulayabilmesi ancak sözü geçen 11. maddedeki gönderme gereğince olabileceğinden, mahkeme kararının yazılışındaki bu eksiklik kararın anlamını değiştirecek nitelikte görülmemiş, Asliye Mahkemesinin hem 6219 sayılı Kanunun gönderme yapan 11. maddesinin, hem de gönderme yapılan 4947 sayılı Kanunun 21. maddesinin Anayasa'ya aykırı oldukları yönünün incelenmesi için işi Mahkememize gönderdiği sonucuna varılmıştır.

**KONU İLE İLGİLİ HÜKÜMLER :**

**A) İptali istenen kanun hükümleri :**

a) 4947 sayılı Kanunun 21. maddesi Bu Kanunun 15. ve 16. maddeleri hükümleri saklı olmak üzere, Bankaca bu kanun hükümlerine göre yapılacak kovuşturma işlemlerinin herhangi birine karşı olursa olsun, borçlu veya üçüncü kişiler tarafından yapılacak itirazlar ve açılacak dâvalar, bu işlemleri durdurmaz.

Borçlunun medenî durumunda hasıl olacak değişiklikler, iflâsı ve ölümü halleri, bankanın bu kanunda yazılı kovuşturma haklarına hâlel getirmez.

b) 6219 sayılı Kanunun 11. maddesi 4947 sayılı Kanunun 15.-26. maddelerindeki hükümler, bu banka muamelâtında da aynen tatbik olunur.

**B) 4947 sayılı Kanunun 21. maddesinde saklı tutulan hükümler:**

a) 4947 sayılı Kanunun 15. maddesi Bankanın ipotekle temin edilmiş olan alacaklarından ödenmesi lâzım gelen paralar vaktinde ödenmezse, borcun ödenmesi banka tarafından borçluya yazı ile tebliğ edilir. Bu yazının İcra ve İflâs Kanununun 146. maddesi hükümlerine göre yazılması lâzımdır.

İpotekli mal başka birinin ise veya mülkiyeti başka birine geçmiş ise bunlara ve gayrimenkul kirada ise kiracılara da taktipten haber verilir.

Ödeme tebliğinde tebliğ tarihinden başlayarak on gün içinde icra merciine yapılacak itiraz, icra yargıçlığınca, bankadan dosyası getirilerek yirmi gün içinde karara bağlanır ve taraflara tebliğ olunur.

b) 4947 sayılı Kanunun 16. maddesi ödeme tebliğine süresi içinde itiraz olunmadığı veya itiraz olunup da itiraz icra yargıçlığınca reddedildiği ve borç da süresi içinde ödenmediği takdirde bankanın isteği üzerine icra yargıçlığı seçeceği üç kişilik bilirkişi kuruluna gayrimenkulün kıymetini

**Esas No:1968/9**  
**Karar No:1968/67**

biçtirerek bankaya ve borçluya ve takipten haber verilenlere bildirir. Bu işlemlerin bankanın başvurusundan başlayarak onbeş gün içinde bitirilmesi gerektir.

C) Dayanılan Anayasa maddeleri:

"Madde 12.- Herkes, dil, ırk, cinsiyet siyasî düşünce, felsefî inanç, din ve mezhep ayırımı gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz."

"Madde 31.- Herkes, meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya dâvâlı olarak, iddia ve savunma hakkına sahiptir.

Hiçbir mahkeme, görev ve yetkisi içindeki dâvaya bakmaktan kaçınamaz."

"Madde 132.- Hâkimler görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasa'ya kanuna, hukuka ve vicdanî kanaatlarına göre hüküm verirler.

Hiç bir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında, mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez tavsiye ve telkinde bulunamaz.

Görülmede olan bir dâva hakkında yasama meclislerinde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulamaz görüşme yapılamaz veya herhangi bir beyanda bulunamaz."

ESASIN İNCELENMESİ :

Dâvanın esasına ilişkin rapor, Anayasa'ya aykırılığı ileri sürülen hükümlerle konuya ilişkin Anayasa hükümleri, bunların gerekçeleri ile bunlara ilgili yasama görüşme tutanakları incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünöldü :

A) İcra ve İflâs Kanunu hükümleriyle bu dâvaya konu olan hükümlerin dayandığı ilkeler arasındaki ilişki :

Yukarıda yazılı özel hükümlerin dayandığı ilkelerle İcra ve İflâs Kanununda rehnin paraya çevrilmesi konusunda benimsenen ilkeler karşılaştırılınca genel hükümlere göre icra Memurluğunca yapılacak bir takım işlemlerin burada bankaya bırakılmış olduğu ve Yargıtay'a başvurma yetkisinin ancak ihalenin yapılmasından sonra kullanılması ilkesinin benimsendiği, taşınmaz malın ihalesi işlemine karşı icra hâkimine itiraz yolunun açık bulunduğu ve böylelikle borçlunun ve ipotekli taşınmaz mal sahibinin hukuki durumunun korunmasında hemen hemen aynı ilkelerin benimsendiği görülür.

Üyelerden İhsan Ecemiş ve Recai Seçkin durumun iyiye belirmesi için 4947 sayılı Kanundaki rehnin paraya çevrilmesine ilişkin özel hükümlerle benimsenmiş olan ilkelerin bu bendin başına yazılması gerektiğini ileri sürmüşlerse de çoğunluk, kararın yeterince açık olması için bunu gerekli görmemiştir; gerçekten özel hükümlerin incelenmesiyle bu ilkeler kolayca saptanabilecektir.

Bu nedenle İhsan Ecemiş ve Recai Seçkin kararın yazılışı bakımından çoğunluğun görüşüne katılmamışlardır.

B- 4947 sayılı Kanunun 21. maddesi hükmünün dâva konusu açısından Anayasa hükümleriyle karşılaştırılması :

Anayasa'ya aykırılığı söz konusu edilen 4947 sayılı Kanunun 21. maddesi ise, yazılışından da anlaşılacağı üzere, itiraz ileri sürülmesi ve dâva açılması bakımından herhangi bir sınırlandırmayı

öngörmekte, ancak ve ancak ileri sürülecek İtirazlarla açılacak dâvaların icra kovuşturmasını durdurma sonucunu doğurmayacağını hükme bağlamakta, başka deyimle mahkemelerin bu işler için tedbir yolu ile icra kovuşturması işlemlerini ertelemelerini yasak etmektedir.

A) Anayasa'nın 12. maddesinde benimsenen yasa önünde eşitlik ilkesinin çiğnenmiş sayılması için, eşitliği bozar gibi görünen hükmün, herhangi bir kamu yararına veya haklı nedene dayanması gerekmektedir. Olayda gerek 21. maddenin, gerekse daha önceki maddelerin kabulü sırasında bildirilen gerekçelere göre, taşınmaz mal üzerine kredi vererek yurttaşların konut ihtiyaçlarını karşılayacak olan Emlâk Kredi Bankasının ipoteğe bağlı alacaklarını gecikmeden alması yolu ile elde edeceği parayı başka yurttaşlara vererek onların da konut sahibi olmalarını sağlaması ve böylece yurttaşların olabildiğince çoğunun bir an önce konut sahibi kılınması ve bu alandaki sermaye darlığından doğacak sakıncaların etkisinin olabildiğince daraltılması amacı güdülmüştür. Bu hükümlerin Vakıflar Bankası için uygulanmasının gerekçesi ise, vakıf paraların aksaklığa uğramadan işletilmesi ve özellikle ipotek karşılığı verilen paraların bir an önce geri alınarak ihtiyaç sahibi başka yurttaşların ihtiyaçlarının giderilmesi düşüncesidir; bunda ise gerek, yurt ekonomisinde az olan sermayeden olabildiğince çok sayıda yurttaşın yararlanmasının sağlanması, gerekse (6219 sayılı Vakıflar Bankası Türk Anonim Ortaklığı Kanununun 6. maddesi hükümlerinden anlaşıldığı üzere) sermayenin % 75'i mazbut ve mülhak vakıfların paralarından oluşan Bankanın, bu paraların daha çok el değiştirmesi sonucunda ortaya çıkacak kazanç paylarının artması dolayısıyla bu vakıfların amacı olan iyilik işlerinin daha güzel görülmesi olanağının elde edilmesi biçiminde önemli bir kamu yararı bulunduğu görülmektedir.

Hukukî durumu başka türlü açıklamak gerekirse denilebilir ki taşınmaz mal rehini karşılığınca ödünç para veren Vakıflar Bankasının hukukî durumu ve bunlardan başka taşınmaz mal rehni almış olan öbür alacaklıların hukukî durumları karşılaştırılınca bu durumlar arasında eşitlik bulunmadığı ve bu bakımdan başka alacaklılar yararına uygulanan hükümlerle bunlar yararına uygulanan hükümlerin yerinde olarak değerlendirilen kamu yararına dayanılarak başka başka olabileceği ve bu başkalığın zorunlu olarak borçluların hukukî durumlarını etkileyeceği ve ancak her yönden eşit sayılabilecek kişiler arasında söz konusu edilebilecek olan ve Anayasa'nın 12. maddesinde öngörülmüş bulunan yasa önünde eşitlik ilkesinin böyle durumlarda uygulama yeri olmayacağı anlaşılmaktadır.

b) İtiraz konusu 21. madde hükmü, yazılışı bakımından genel hükümlere göre açılabilir olan dâvalara engel olmadığı gibi özellikle İcra ve İflâs Kanununun değişik 72. maddesi gereğince açılacak geri alma dâvasına dahi engel değildir; çünkü, anılan geri alma dâvası, icra kovuşturmasının bitmesinden sonra açılabilir bir dâva olması dolayısıyla itiraz konusu 21. maddenin kapsamı dışında katmaktadır ve anılan 21. madde ancak icra kovuşturması süresince uygulama yeri olan bir maddedir. Buna göre iptal konusu hükmün dâvaları engelleyen bir niteliği bulunmadığı için Anayasa'nın 31. maddesindeki hak arama özgürlüğüne aykırı bir yönü de yoktur.

İtiraz konusu 21. maddede mahkemelerin ihtiyatî tedbir yolu ile kovuşturmaları durdurması yasak edilmiş ise de bu yasağın da Anayasa'nın 31. maddesine aykırı bir yanı yoktu; çünkü ihtiyatî tedbir kararı hukukî nitelikçe bir yargı kararı olmakla birlikte yasa koyucu kamu yararının bulunduğu ayırık durumlarda mahkemelerden tedbir kararı istenmesini veya mahkemelerin tedbir kararı vermesini yasaklayabilir. Burada 21. madde hükmünün yerinde takdir edilmiş olan bir kamu yararı düşüncesine dayandığı az önceki a bendinde açıklanmış bulunmaktadır. Bundan başka Anayasa'nın 31. maddesinde tanınmış hak arama özgürlüğü "meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle" diye sınırlandırılmıştır. Demek ki hukuk düzenin yasak etmediği bütün vasıta ve yollarla hak arama söz konusu olabilir; başka deyimle hukuk düzeni kamu yararına dayanarak belli durumlarda bir takım vasıta ve yolları hukuka aykırı sayabilir ve böyle durumlarda artık hak arama özgürlüğü söz konusu edilemez. Az önce belirtildiği gibi burada da kamu yararı

**Esas No:1968/9**  
**Karar No:1968/67**

düşüncesi ile tedbir kararı İstenmesi ve verilmesi yasak edilmiştir. Bundan dolayı hükümde Anayasa'ya aykırı bir yön yoktur; nitekim Mahkememizin esas 963/144 Karar 67/6 sayılı ve 14/12/1967 günlü kararının gerekçesinin 4. sayılı bendinde açıklandığı üzere belli durumlarda ihtiyatî tedbir kararı verilmesinin yasaklanması Anayasa'nın 31. maddesine aykırı görülmemiştir. "27/6/1967 günlü, 12632 sayılı Resmî Gazete; Anayasa Mahkemesi Kararlar Dergisi Sayı 5 sayfa 47. 48" Mahkememizin esas 64/15, karar 64/45 sayılı ve 5/6/1964 günlü kararında dahi aynı ilke benimsenmiştir. "... 24/10/1964 günlü, 11841 sayılı Resmî Gazete; Anayasa Mahkemesi Dergisi Sayı 2 Sayfa 134-144."

c) Yukarıki (a), (b) bentlerinde açıklandığı üzere iptal konusu 21. madde hükmü ile açılacak dâvaların görülmesini engelleme bakımından herhangi bir sınırlandırma öngörülmuş değildir. Buna göre mahkemelerin uyuşmazlıkları çözmekten ibaret olan temel yetkilerine herhangi bir dokunma söz konusu olamaz. Kaldı ki Anayasa'nın 132. maddesinin birinci fıkrası gereğince mahkemeler Anayasa'ya kanuna, hukuka göre hüküm vereceklerinden yasalardaki Anayasa'ya uygun sınırlandırmalarla ilgililere bir takım hakların tanınmamış olmasından ve bunun sonucu olarak yargı yetkisinin bir türlü tanınmayan haklar bakımından sınırlandırılmasında Anayasa'nın 132. maddesine aykırı bir yön düşünülemez. Demek ki Anayasa'nın 132. maddesine itiraz nedeni dahi yersizdir.

ç) Emlâk ve Kredi Bankası yararına uygulanan hükmün, Vakıflar Bankası yararına uygulanmasını sağlayan 11. maddenin Anayasa'ya aykırılığı sorunu yukarıki B bölümünde açıklandığı üzere 21. madde hükmünün Vakıflar Bankası bakımından Anayasa'ya aykırı bulunmaması karşısında sözü edilen 21. maddeye gönderme yapan 6219 sayılı Yasanın 11. maddesindeki gönderme hükmünde dahi, Anayasa'ya herhangi bir aykırılık söz konusu edilemez.

d) Yukarıda açıklanan gerçeklerle Anayasa'ya aykırılık itirazı yerinde değildir. Ve reddedilmelidir.

**SONUÇ:**

4947 sayılı Kanunun 21. maddesinin ve 6219 sayılı Kanunun bu hükmüne göndermede bulunan 11. maddesinin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın reddine 26/12/1968 gününde esasta oybirliği ile gerekçenin yazılısında İhsan Ecemiş ve Recai Seçkinin karşı oylarıyla karar verildi.

Başkanvekili Lütfi Ömerbaş	Üye İhsan Keçecioğlu	Üye Feyzullah Uslu	Üye A. Şeref Hocaoğlu
Üye Fazlı Öztan	Üye Celalettin Kuralmen	Üye Hakkı Ketenoğlu	Üye Sait Koçak
Üye Avni Givda	Üye Muhittin Taylan	Üye İhsan Ecemiş	Üye Recai Seçkin

Üye  
Ahmet Akar

Üye  
Halit ZARBUN

Üye  
Muhittin GÜRÜN

### **KARŞI OY YAZISI**

Kararın (Esasın incelenmesi) bölümünün A bendindeki gerekçenin yeterince açık olabilmesi için 4947 sayılı Yasadaki özel hükümlere ilişkin aşağıdaki açıklamaların dahi gerekçeye eklenmesini zorunlu görmekteyiz ve bu nedenle gerekçeye katılmıyoruz :

4947 sayılı Yasaya göre kovuşturma, bankaca İcra İflâs Kanununun 146. maddesi hükümlerince yazılmış bulunan bir ödeme bildiriminin borçluya ve ipotekli mal borçlunun değilse ayrıca, ipotekli malın malikine tebliğ İle başlar.

Borçlu tebliği gününden başlayarak 10 gün içinde icra hâkimliğine itirazda bulunursa hâkim bankadan dosyasını getirterek bu itirazı çözümler. ödeme emrine itiraz olunmaz veya itiraz icra hâkimliğince reddolunursa Bankanın isteği üzerine icra hâkimi kuracağı üç kişilik bilirkişi kuruluna taşınmaz malın değerini biçtirir ve bu değer Bankaya, borçluya ve öbür ilgililere bildirilir. Bundan sonra taşınmaz mal başka bir işleme tâbi olmaksızın yirmi gün süre ile ve malın bulunduğu yeri geleneklerine göre en elverişli biçimde saptanacak artırma koşullarına göre ve açık artırma ile Bankaca satışa çıkarılır. Satışa çıkarılan malın yasadaki belli koşullar içinde üçüncü kişiye satılması veya malı bankanın kendi üzerine alması ya da malın bankanın isteği ile icra hâkimliğince el konularak idare edilmek üzere bankaya teslim edilmesi yoluna gidilir.

Artırma sonunda Bankaca taşınmaz malın isteklisine verilmesi veya o malı bankanın kendi üzerine alması yolunda verilecek karardan sonra satış dosyası İcra Hâkimliğine gönderilir ve ihale bankaca borçluya ve öbür ilgililere tebliğ olunur. Bu tebliğ işleminden başlayarak on gün içinde borçlu ve öbür ilgililer satış işlemlerine karşı itiraz ederlerse bu itirazlar icra hâkimince incelenip karara bağlanır. Bankaca yapılan kovuşturma ve satış işlemleri üzerinde ve İcra Hâkimince verilen kararlara karşı icra İflâs Kanununun 363. maddesinde yazılı olan ve temyiz yolu açık bulunan konulardan dolayı Yargıtaya başvurulabilir.

İhalenin kesinleşmesi sonunda, üzerine ihale edilen kişi veya Banka adına tescilin yapılması için tapuya tezkere yazılır ve taşınmaz mal yeni maliki adına tapuya tescil olunur.

Satışa ilişkin Bankaca yapılacak kovuşturma ve her türlü işlem ve tebliğler icra ve İflâs Kanunu çerçevesinde yapılır.

Üye  
İhsan Ecemiş

Üye  
Recai Seçkin

**Esas No:1968/9**  
**Karar No:1968/67**

### **KARŞI OY YAZISI**

Mahkemenin, davacının Anayasa'ya aykırılık iddiasının ciddî olduğu kanısına vararak iptalini istediği hüküm 4947 sayılı Türkiye Emlâk Kredi Bankası Kanununun 21. maddesidir. Bakmakta olduğu dâva ise Türkiye Emlâk Kredi Bankasına değil, Türkiye Vakıflar Bankasına ilişkindir. 4947 sayılı Yasanın 21. maddesinin Türkiye Vakıflar Bankasına ilişkin bir işte uygulanabilmesine ancak 6219 sayılı Türkiye Vakıflar Bankası Türk Anonim Ortaklığı Kanununun "4947 sayılı Yasanın 15-26. maddelerindeki hükümlerin bu banka işlemlerinde de aynen uygulanacağı" hükmünü koyan 11. maddesi imkân vermektedir. 4947 sayılı Yasanın 21. maddesinin Anayasa'ya aykırı olduğu sonucuna varılırsa Türkiye Emlâk Kredi Bankası bakımından yürürlükte kalması zorunlu olan bu hükmün değil, Türkiye Vakıflar Bankasının o hükmünden yararlanmasını sağlayan bağlantı hükmünün yani 6219 sayılı Yasa'nın 11. maddesinin iptali gerekir. Oysa mahkeme 6219 sayılı Yasanın 11. maddesinin iptalini istemiş değildir.

22/4/1962 günlü ve 44 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkındaki Kanunun 28. maddesinin birinci fıkrasına göre Anayasa Mahkemesi Anayasa'ya aykırılık iddiasıyla gelen işlerde istemle bağlıdır. İstemi genişletemez ve değiştiremez. 6219 sayılı Yasa'nın 11. maddesinin de itirazın kapsamı içine alınması, itiraz yoluna başvuran mahkemenin isteminin genişletilmesi demektir ve yasaya aykırıdır. Böylece esasa geçilmeden reddi gereken itirazın incelenmesine ve esas yönünden karara bağlanmasına yol açılmıştır.

1968/9 esas sayılı işte ilk inceleme sonunda verilen 26/3/1968 günlü karara bu nedenlerle karşıyım.

Üye

Avni Givda